

Mayke schreef:

Tijd voor anders

Het was deze zomer anders dan anders. De afgelopen jaren ging ik elke zomer met mijn jongens een week naar het huisje van mijn moeder en haar man in Frankrijk. Mijn stiefzusje kwam dan ook met haar dochter. Fijn om met elkaar te zijn, de kinderen met elkaar te zien optrekken en leuke dingen te doen die als een soort traditie zijn gaan voelen. Zingen bij het kampvuur, wandelen in de bergen, het wekelijkse marktje bezoeken en zwemmen in het meer van Genève. Door Corona zijn we nu al twee zomers niet meer geweest. En door de tijd en hoe de dingen anders lopen, voelde het voor mij dit jaar als de laatste keer om zo in de eerste weken van de zomervakantie een vaste week in deze vaste constellatie daar samen te komen. De kinderen hebben de leeftijd om hun eigen trips te gaan ondernemen, ik wil zelf ook weer andere dingen gaan doen in de zomer en ik wil hen en mezelf de vrijheid geven om van de tradities af te wijken en weer nieuwe verhalen of gebruiken te laten ontstaan.

Meer verrijkende gesprekken

Met dat idee en die insteek gingen we dus nu naar het huisje. Voor het eerst met de auto samen rijden met mijn oudste zoon. Bijzonder. En ook best spannend. Op het laatst bleken mijn stiefzusje en haar dochter niet te komen en waren we dus met zijn 5-en. De dynamiek weer anders. De jongens slapen langer uit, en ik zit dan al vaker met mijn moeder alleen of samen met haar man buiten aan de koffie. Er volgen weer andere gesprekken. In de afgelopen jaren heeft het praten over onze relatie iets in gang gezet dat verder de familie in gaat. Het is alsof het een aanzet gaf om ieder meer op ons eigen plek te gaan staan, wat wil zeggen dat we misschien niet meer als vanzelf in oude patronen schieten om voor alles en iedereen te regelen dat 'het' goed gaat. Met alle gevolgen en behorende gevoelens van dien. Voor mij betekent het dat de gebrokenheid er meer mag zijn, en niet alleen heel hard gewerkt hoeft te worden aan alles heel willen maken. Het geeft naast toelaten van verdriet en pijn, ook meer verbinding. Zo ook met mijn moeder als ik vertel hoe ik mijn gevoel van gebrokenheid meer toelaat. Ze pakt me vast en vertelt me hoe mooi ze het vindt om me te zien ontwikkelen tot een mooie, wijze vrouw.

Aanzet tot beweging

Op een ochtend zitten we op het terras en laat ze me weten wat een mooie reactie ze heeft gekregen van een dochter die ze heeft geholpen met het versterken van de relatie met haar moeder. Net daarna krijg ik een mail van iemand uit de buurt die net ons boek heeft gelezen. Ze had het al een tijd op haar nachtkastje liggen, en durfde er eigenlijk niet aan te beginnen. Maar deze zomer ging ze het toch aan. Ze wilde me laten weten dat ze diep geraakt was door wat wij hadden geschreven. Op haar beurt raakt zij mij weer om dat te lezen en het te delen met mijn moeder. In mijn antwoord aan haar schrijf ik hoe we daar op het terras zitten en dat onze relatie zich sinds onze reis op Ibiza zich ook is blijven verdiepen. Waardevol. En dankbaar dat we met ons verhaal ook bij andere vrouwen een beweging in gang kunnen zetten. Een kleine aanzet als tegen een rollende steen, die wellicht net als bij ons nog jarenlang blijft doorrollen en daarbij weer andere(n) meeneemt.